

Бждѣ си гиздаво увила
Коса блѣстяща като свила,
И черна, като абаносъ.

Кога по двора леко тичашъ,
Възъ своята глава и станъ
Ашмакъ и фередже навличашъ
И въ нихъ закрыта ти приличашъ
На нѣкой глупавъ истуканъ,
Въ кой толкосъ хубости умирать.
Уви! това е вашъ законъ!
Не бива тебе да съзиратъ
Пѣ-други очи; да допиратъ
Пѣ-други ржцѣ; само онъ,
Онъ само ахъ богатъкъ бива
Да се насища и упива
Съсъ твоя ликъ . . . снага красива! . . .

Начесто, Фатмо, правишъ ти
Да падне твойто покривало
И гледамъ чудни красоти:
Раскошни гърди, лице бяло
Та моето сърдце заспало
По-буйно хваща да тупти;
И, като бързашъ срамежливо
По-скоро пакъ да се явишъ,
Ти ме поглеждашъ горделиво;
Бато че ще ми промълвишъ:
«Гявурино! по-скоро виждъ?» . . .